

Una mà freda en la boira

Alan Monroe-Finch

Dibuixos d'Enric Climent

La fi del món

Feia poc més d'una hora que havien deixat arrere la ciutat de Plymouth. Patrick i el seu pare es van endinsar cada vegada més al país de Cornualla, a l'oest d'Anglaterra, en l'antiga regió cèltica, considerada en un altre temps la fi del món, i de la mar brava de la qual els vaixells fugien com d'un malson. No havia parat de ploure des que havien eixit de Londres, i l'eixugaparabrises escampava l'aigua amb la persistència d'un metrònom. Patrick, al seient de darrere, mirava les il·lustracions d'un llibre sobre mags i encants. Li agradaven aquestes històries, encara

que els éssers estranys se li clavaren després al cap i no el deixaren dormir. Més d'una vegada havia de dormir amb un llum encés, sobretot els últims mesos.

Després de travessar el pintoresc poble de Helston, el cotxe es va desviar cap al sud per una carretera secundària que s'endinsava en el cor de la península de Mullion. La pluja a penes deixava entreveure el paisatge. Mark Duncan conduïa a poc a poc, amb la vista clavada al vidre de davant. Li havien parlat d'un hotel magnífic prop de Kynance Cove, però tot just distingia més enllà de deu iardes i els ulls li coïen de tant de fixar-se en la carretera. De sobte, va veure a la cuneta un cartell pintat a mà que anunciava el lloguer d'una habitació, llit i menjar, a una mitja milla. Va mirar pel retrovisor i va parlar amb el fill.

–Tens fam?

–Un poc.

El senyor Duncan va somriure. Patrick era un xicot tranquil, molt sociable, encara que els últims temps tinguera sempre la mirada distreta i l'aire taciturn. Tenia onze anys, onze anys i tres mesos, però no havia volgut celebrar l'úl-

tim natalici; encara estava molt recent la mort de sa mare en un maleït accident. Somiava que una mena de sortilegi li la poguera tornar, però començava a adonar-se que es tractava d'un somni impossible.

El cotxe va agafar un camí terror a l'esquerra, i entre la boira va sorgir davant d'ells una casa de pedra un poc desballestada, maltractada pel vent del sud, pel salnitre, i ben necessitada d'una mà de pintura. Mark Duncan va parar el cotxe davant de la porta, en una esplanada, i ell i el seu fill van eixir corrents i van trobar abric de la pluja al porxe.

—Potser hauríem de continuar cap a l'hotel, Patrick, què et sembla?

—No, ací estaré bé, tinc el meu llibre.

No hi hagué temps per a més comentaris. A l'instant, els va obrir una dona menuda que es refregava al davantal les mans tacades de farina.

—Crec que lloguen una habitació —va preguntar el senyor Duncan—. Necessitem passar una nit, dues potser. Acabem d'arribar de Londres.

—Una habitació?, clar que sí.

La dona els va fer passar i va tancar la porta amb l'avantbraç; es va mostrar un poc torbada,

i va fer el gest d'arreglar-se els cabells despen-
tinats.

–Perdone el meu aspecte, no esperava a ningú
amb aquesta aigua, estava preparant un pastís.
–De sobte va girar el cap i va cridar cap a dins.–
Peter! Peter! Oh, aquest home, no el trobes mai
quan el necessites –es va queixar–. Però, passen,
per favor. Com et diuen, xicot?

A Patrick li va caure simpàtica de seguida, la
senyora de la casa. Tenia uns ulls blaus preciosos
que somreien des del més profund.

–Patrick –va respondre.

–T'agrada el pastís de nabius, Patrick?

No li va donar temps ni a esbossar un som-
riure. D'una habitació contigua va eixir un home
prim, de pocs cabells, que els va acollir amb
maneres tosques.

–Estan embrutant la moqueta de fang. Per a
què dimonis està l'estoreta de l'entrada?

Mark Duncan es va sentir torbat, però a l'ins-
tant es va presentar i va allargar la mà; l'altre es va
limitar a inclinar el cap i a remugar un exabrupte.

–No sigues groller, Peter –el va amonestar la
dona–. Vinga, prepara'ls una tassa de te. Deuen
estar cansats del viatge.

L'home se'n va anar protestant, i la dona va indicar a Mark i a Patrick que els seguira cap a dalt per unes escales que cruixien a cada pas.

—No li facen cas; el senyor Trevail és un home honest, però no està acostumat a tractar amb la gent.

Mark i Patrick es van fer una mirada còmplice, i tot just van poder reprimir el riure.

Arribaren a una habitació gran i amb unes golfes que s'obrien cap a la banda de darrere, on, més enllà de la boirina, s'intuïa l'ombra del penya-segat i l'horitzó del mar. Al centre hi havia un llit de cos i mig amb una capçalera adornada per una tela. La resta del mobiliari es componia d'un tocador, un armari de roure al costat de la paret i una butaca davant de la finestra. Tot estava net, escrupolosament ordenat. La llum grisenca es filtrava a través de les cortines i donava a l'estança un to procliu al recolliment.

—Bé, aquesta és l'habitació. Pertanyia a la meua filla.

—Ja no viu ací? —preguntà el senyor Duncan.

La dona no es va adonar del comentari amable; tenia la vista clavada en el cobertor, com si percebera una miqueta de pols que només ella

poguera veure i que va tractar de fer desaparèixer amb la mà.

–Només hi ha un llit, però és ample –va dir, i va deixar anar un sospir.

–Ací estarem molt bé, el meu fill i jo, hi estem acostumats.

Patrick va sentir una punxada a l'estómac. En els últims mesos, moltes nits havia hagut de compartir el llit amb el pare per a mitigar la por, i se n'averkonyia.

La senyora Trevail va obrir l'armari.

–Bé, ací poden guardar la roba. Encara hi ha coses de la meua filla, ho sent, hauria d'haver-les empaquetat fa temps, però per unes coses o per altres...

–No patisca, hi ha espai de sobra; només estarem un dia, dos com a màxim.

La dona va desplegar de nou un somriure.

–I què els ha portat a la fi del món? –preguntà mentre encenia el radiador–. Ve poca gent a Cornualla en aquesta època de l'any.

–Treball –va explicar Mark Duncan–. Estic buscant un lloc pintoresc per a una empresa de Londres al voltant de Lizard, una cosa semblant a Porthleven o St. Ives, però no tan cara. Hi volen

construir un hotel familiar per a jubilats. El clima és ací més càlid i sec que a Londres, pel corrent del golf.

–Quines coses.

–Això atraurà més turisme –es va afanyar a dir, per si la senyora Trevail suposava que un nou hotel poguera afectar d’alguna manera el seu negoci.

–I Patrick, també treballa a l’empresa? –va bromejar la dona.

–No, ell només m’acompanya. Sóc viudo de fa poc i no tenia amb qui deixar-lo.

–Oh, com ho lamente.

Certament, el senyor Duncan tenia amics i amigues que de bona gana s’haurien fet càrrec de Patrick, però coneixia el terror nocturn del xicot i no volia exposar-lo a una situació desagradable.

Era impossible controlar els seus malsons nocturns, es presentaven de sobte i el deixaven completament abatut. Tenia pànic de quedar-se adormit i de veure una altra vegada aquelles cares retorçudes que el perseguien en silenci, un braç que apareixia de no se sabia on, que l’agafava pel coll i que l’arrossegava i el privava de cridar,

sempre el mateix: li semblava que el cor se li trencaria d'un moment a l'altre. Però de dia era diferent, potser perquè per damunt de tot volia demostrar al seu pare que no era un poregós.

–Estaré unes hores fora i tornaré a la nit. El xicot no els molestarà.

–Clar que sí. Ens agradarà tenir-lo amb nosaltres. El meu home estarà encantat d'ensenyar-li els voltants.

En això una veu va tronar darrere seu:

–No hi ha res a veure pels voltants, prou bé que ho saps.

El senyor Trevail aparegué en el llindar portant una safata amb dues tasses de te fumejant i un plat amb pastes.

Patrick es va sobresaltar. No li agradava de cap manera aquell home que s'obstinava a mostrar-se antipàtic. De bona gana se n'hauria anat a l'hotel, però el seu pare tenia una cita per a dinar amb algú important i no volia que es retardara més del compte.

Hi hagué un silenci incòmode mentre el senyor Trevail deixava el te sobre el tocador. Tots el miraven en suspens, com si l'explosió d'una bomba depenguera de l'equilibri de la safata.

–Els voltants estan plens de coves pudentes i perilloses –sentencià l’home, i va apuntar Patrick amb el dit–. No és un bon lloc. Aparta-te’n, pel teu bé.

Mark Duncan estava a punt de replicar, però la senyora Trevail se li va avançar i es va dirigir al xicot.

–No en faces cas. El senyor Trevail sempre fa broma sobre això i no sap quan es posa desagradable.

L’al·ludit va arronsar les espatles i va abandonar l’habitació. La dona va oferir a Patrick el seu millor somriure, com si no haguera passat res.

–Et prepararé un bistec amb creïlles per a dinar, i el pastís de nabius. T’agradaria això, rei?